

הַכְּשֵׁרֶת מֵעֲשִׂיּוֹת הָאֲמוּנָה

מַעֲשֵׂה יב:

"אִפְלוּ קֶשׁ הַמוֹנָח עַל הָאָרֶץ"

עֶקֶר הוּא אֲמוּנָה: לְהֶאֱמִין שֶׁכָּל הַנְּהַגוֹתַיו וּמֵאֲרַעוֹתַיו –
הַכֹּל בָּא מֵאֵתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּהַשְׁגָּחָה פְּרֻטִית. וְהָיָה מְזָכִיר מֵהַ
 שְׁפָתוֹב בְּגִמְרָא (מכות כד ע"א): בָּא חֲבִקוּק וְהֶעֱמִידֵן עַל אַחַת,
 שֶׁנֶּאֱמַר (חבוק ב): וְצִדִּיק בְּאֲמוּנָתוֹ יִחִיָּה.

וְאֵנוּ אוֹמְרִים (סוף ק"ש דערבית): אֲמַת וְאֲמוּנָה, כִּי מִי שֶׁמְדַבֵּר
 אֲמַת – יֵשׁ לוֹ רַגְלִים וְיֵשׁ לוֹ אֲמוּנָה בְּהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ. מֵהַ שְׂאִין
 בֶּן מִי שֶׁאוֹמֵר שֶׁקֶר. כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הָרֵב: הַשְּׂקֶרְנִים הַגְּדוֹלִים יֵשׁ
 לָהֶם הִרְהוּרֵי עֲבוּדָה זָרָה. לָכֵן אָמַר הַגְּמָרָא (מכות כד ע"א):
 וְהֶעֱמִידֵן, שְׂמִי שֵׁיִשׁ לוֹ אֲמוּנָה – בְּוִדְאֵי אוֹמֵר אֲמַת. לָכֵן יֵשׁ
 לוֹ הֶעֱמָדָה עַל רַגְלֵיךְ.

וְצִרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל עַל אֲמוּנָה, שֶׁאָדָם צָרִיךְ לְהֶאֱמִין:
 שֶׁאִפְלוּ קֶשׁ הַמוֹנָח עַל הָאָרֶץ – הוּא בְּגִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 שֶׁגִּזֵּר לְהִיּוֹת מְנַח שָׁם, שֵׁיִשׁ הַשְׁגָּחָה פְּרֻטִית אֵיךְ תִּהְיֶה מְנַחַת
 עִם הַקְּצוּוֹת לְכָאן אוֹ לְכָאן.

בְּעֵת שֶׁנוֹסַעַת עֲגָלָה מְלֵאָה תְּבוֹן, וְקֶשׁ אֶחָד נוֹפֵל אַחֲרָי
 הָעֲגָלָה – מְכַרְיִזִין מִן הַשָּׂמַיִם עַל אֵיזָה מְקוֹם בְּדִיוֹק יְפוּל
 הַקֶּשׁ.

וְכֵן כְּאֲשֶׁר נוֹפֵל עָלָה מִהָאֵילָן – נִגְזֵר עַל כָּל עָלָה וְעָלָה
 בְּאֵיזָה זְמַן תִּנְשָׁר וְתִפֹּל וּבְאֵיזָה מְקוֹם תִּפֹּל:

[ספר בעש"ט עה"ת פר' בראשית אות קכב ופר' לך לך או כג ולא ופר' שמות
 אות יז וס' אמרי פינחס שער ו דרכי עבודת השי"ת אות ג]